

Теодорих је у бици победио Одоакара. То исто имамо и у XIII в.: "После победничких акција против злосрећног противника (Отона IV - А.Ф.), чија је слава помрачена 27. јула 1214. год. у боју код БувинаS, Фридрих је био крунисан... у Ахену..." [41, т. 5, стр. 78]. У III империји сва власт прелази на Теодориха 493. год., после Одоакарове смрти. Аналогно, у Империји из X-XIII в. сва власт прелази на Фридриха II 1218. год., после смрти Отона IV (Одоакаровог аналога). Померање од 1218-493=725 година, практично се поклапа с померањем од 720 година. Године 1220. Фридрих II дарује Риму устав и проводи озбиљне реформе [41, т. 5, стр. 97]. То његово деловање је у много чему аналогно Теодориховом деловању у области законодавства. Као и остроготско краљевство, и држава Фридриха II у Италији назива се краљевством [41, т. 5, стр. 104].

12) Поклапање Империје из X-XIII в. с Империјом "античког Рима" толико је изразито да га примећује чак и сам Грегоровијус: "Витербо је у Средњем веку био за Римљане исто што и Веи у древности... Римски народ је (у XIII в. - А.Ф.) прожет новим духом; као некад давно, у време Камила и Кориолана (епоха Тарквинијског рата, по Ливију - А.Ф.) он је кренуо у освајање Тоскане и Лаџија... Поново су се на бојном пољу појавиле римске заставе с древним иницијалима S.P.Q.R. на црвеном и златном пољу, и римска национална војска, састављена од римских грађана и савезника вазалских градова под вођством сенатора" [41, т. 5, стр. 126-127]. И даље: "Дивно је - одушевљава се Грегоровијус - што су се Римљани присетили прастарих обичаја, поставивши пограничне каменове... с натписима S.P.Q.R., који су требали да означавају јурисдикцију града Рима" [41, т. 5, стр. 129-130]. Званичне боје "дрвног" античког Рима биле су црвена и златна (в. горе), али показује се да су у исто време то званичне боје средњовековног римског царства. "Још и данас су боје града Рима црвена и златна. Такве су оне биле од давнина, а такве су биле и црквене боје... Тек почетком 19. столећа папе су за црквене боје узеле белу и златну" [41, т. 5, стр. 141, комент. 34]. Штавише: "Бап у то време (1236 - А.Ф.) римско племство је својим титулама додало још једну - античку. Благородни Римљани, не смејући се сами себи - чуди се Грегоровијус - почели су да се називају "проконзулима Римљана", када су заузимали високе дужности у граду... Прастара титула *Consul Romanorum*... још увек је у то време била у употреби [41, т. 5, стр. 148]. Плен узет у Милану, био је изложен на Капитолу на журно подигнутим (!? - А.Ф.) античким стубовима" [41, т. 5, стр. 151]. Одлично се оријентишући у глобалној историји Рима, врсни специјалиста Грегоровијус, ништа не сумњајући, често указује на паралеле, које су увек у складу с нашом формулом померања $T=X+300$. Наведимо пример: "Погибија Петра де Винеис, познатог капуцинерског грађанина... бацила је сенку на живот великог императора (Фридриха - А.Ф.), слично томе као што је Боетијева смрт помрачила живот Теодориха Великог (! - А.Ф.). Оба германска краља (Фридрих II и Теодорих - А.Ф.) личе један на другог по начину како су окончали своје животне путеве, а такође и по брзом и трагичном крају њиховог рода (у ГТР-рату - А.Ф.)" [41, т. 5, стр. 202-203]. И Винеис и Боетије су пали као жртве сумњи императора [41, т. 5, стр. 202]. Колрауш у [63] нарочито издваја Теодориха и Фридриха II, наглашавајући њихову мудрост и верску трпељивост. "Немачкој он (Фридрих II - А.Ф.) није донео никакве користи, јер је био склон Италији... Велике групе Немаца су одлазиле с